

Izajáš 2:2-5 *I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody. ³ Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: "Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit." Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. ⁴ On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji. ⁵ Nuže, dome Jákobův, chodme v Hospodinově světle!*

Matouš 25:1-13 *Tehdy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. ² Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. ³ Pošetilé vzaly lampy, ale nevzaly si s sebou olej. ⁴ Rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. ⁵ Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. ⁶ Uprostřed noci se rozlehl křik: "Ženich je tu, jděte mu naproti!" ⁷ Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. ⁸ Tu řekly pošetilé rozumným: "Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!" ⁹ Ale rozumné odpověděly: "Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!" ¹⁰ Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny. ¹¹ Potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: "Pane, pane, otevři nám!" ¹² Ale on odpověděl: "Amen, pravím vám, neznám vás." ¹³ Bďte tedy, protože neznáte den ani hodinu.*

Sestry a bratři, v ten poslední čas, v posledních dnech bude krásně. Hora Hospodinova domu jakoby vyrostle, bude povznesena, bude ještě vyvýšenější, skvoucí do ještě větší dálky; bude z dálky i obdivována. Ale to není všechno, toto místo bude vpravdě misijní, budou k němu proudit národy a pronárody, tím se myslí i ty pohanské, budou vystupovat na tu horu, a přitom se budou povzbuzovat, snad hecovat, slovo Hospodinovo se zázračně objeví a nastane **všeobecná proměna**. Ta bude velmi konkrétní – kováři překují meče na radlice a kopí na vinařské nože. Nikdo se nebude cvičit v boji. Jak vám to zní? Je to krásna, že.

Sestry a bratři, žel, zdá se mi, že se tomuto ideálu spíše opět vzdalujeme. Ano, chtěli jsme svět bez jaderných zbraní, bez náslapných min, které jsou velmi nebezpečné pro civilisty, chtěli jsme svět bez válek. Ještě před pár lety to vypadalo s přivřenými víčky jako realistická věc. Já sám jsem absolvoval celkem bez problémů civilní službu bez vojenského výcviku. Nyní se situace změnila, zbrojní průmysl jede na plné obrátky, zbrojaři mají nebývalé zisky, zbraně samotné jako drony jsou čím dál dokonalejší, Evropa na pokraji války, ve světě přibývá konfliktů.

Tak **nevzdalujeme se trochu těm posledním dnům?** Možná. Jako už mnohokrát. Jenže tady to jsou ty poslední dny. Opět se hodně tma přiblížila.

Sestry a bratři, máme advent. My na ten příchod dobrého Krista, ale i království Božího stále čekáme. Dokonce se může zdát, že se nám mezitím hodně potemnělo, že při tom čekání se nám smráklo a přestává být zřetelné, co je chvály hodné a co nikoliv, co je dobré a co špatné či rovnou zlé. Co je od Boha a co od Dávla, abych si vypomohl i těmito postavami. To bych řekl, že je ta výzva, nahodit se na správnou kolej. Jít správným, spravedlivým směrem, zahlédnout duchovní Sión a nechat se vést Hospodinovým slovem.

Sestry a bratři, to dnešní podobenství je o tom, že se může smráknout právě při čekání na ženicha, na Hospodina nebo spíš na Ženicha, potažmo na království Boží. A nejen smráknout, ona může přijít i temná noc. Máme tam 10 družiček, které na noc vyšly naproti Ženichovi. Jenže, pak přišla jedna krize – ta spočívala v tom, že ženich dlouho nešel. To je první věc, která se v životě (víry) stává. Čekali jsme a ono nic. Čekáme na příchod a stále nejde, Boží království je skoro na dosah, svatba má začít, a místo toho nastává další čekání. Družičky i nás pak může přemoci ospalost a spánek. To si všimněme, spánek není vždy jen dobrý, Ježíš chtěl třeba v Getsemane, aby s ním učedníci byli vzhůru a oni usnuli. Ten spánek může být ošemetný a nežádoucí. Nicméně lidsky je pochopitelný.

Další krize přichází hned potom. Pět družiček (jsou označeny za pošetilé) si nevzalo na cestu dost oleje. Nastává pro ně nemilý čas, protože nemohou pokračovat. Škemrají pak u těch prozíravějších, které si vzaly oleje dost: „*Naše lampy hasnou, dejte nám trochu oleje.*“ Jenže ty druhé jim nevyjdou vstříc. Reagují dost pragmaticky, odhadnou situaci, a řeknou: „Nemůžeme, nedostávalo by se ani nám.“ Je to logické, asi to tak skutečně bylo, nicméně člověk by čekal přece jen nějakou snahu alespoň trochu z lahviček vyždímat. Myslím, že převážná většina motoristů, kdyby došel parťákovi benzín, by se snažila nějakou tu kapku vysát z vlastní nádrže a rozdělit se. Kristus byl také hluboce sociální – nikdo nemá hamounit jen sám pro sebe, má se rozdělit. Je to vlastně zarážející, co zde Ježíš vypráví, jak jsou ty neopatrné družičky poslány ke kupcům. Já bych z této na první poslech sobecké příhody alespoň vytáhl ponaučení, že se nedá vždy spoléhat na solidaritu druhých. Jistě člověk je příjemně překvapen, když jsou lidé, kteří pomůžou, když se najdou lidé, kterým ti družáci nejsou jedno, jejich osud jim není jedno, ale úplně předpokládat se to také nedá.

Sestry a bratři, ta situace je složitá a dvousečná, protože **kdyby se rozdělily, tak by riskovaly, že nakonec nebude mít nikdo dost a bude ohrožena celá svatba**. Nic není černobílé a je potřeba věc vnímat v komplexitě.

Jaká je pointa? O **nějaké věci se prostě nedá dělit**. Známe to, něco je nepřenositelné, je nepředatelné. Rádi bychom se třeba rozdělili, předali, nebo naučili druhého, ale ono to nejde. Něco nejde vnutit nebo se o to rozdělit. Vykladači

zde ztotožňují olej do lampy s **vírou**, s vnitřní jiskrou, nábojem. Já bych řekl, že je tu i **naděje**. Jak předat, rozdělit se o naději? Zkoušeli jste to? Myslím, že nejde kousek naděje půjčit, nejde si vypůjčit víru a pak s úrokem třeba vrátit. Sami asi cítíte, že to je nonsens. Jistě, můžu se za druhého modlit, můžu mu žehnat, dobrořečit, ale půjčit víru nebo naději? To skutečně neumím.

Sestry a bratři, mám to teď podepřené i z osobní zkušenosti. Jak jistě víte, že dělám i kaplana a zrovna nedávno jsem se setkal s umírajícím pacientem. Byl to chytrý pán, mozek mu sloužil dobře, ale vnímal úbytek sil, a opravdu vypadal, přes všechnu péči, kost a kůže. Poznáte, když někomu ubývá tělo a síla. Bylo vidět, že měl sociální vztahy v pořádku, žil pro své blízké, hlavně rodinu, se všemi se snažil dobře vyjít a činit je spokojenými. Já jsem mu to věřil. Rodina i známí jej dost navštěvovali, dokonce přátelé z práce, kde přestal dělat již před 20 lety. A teď bylo vidět, že ta smrt je mu obrovskou překážkou, zářez a příkop. Uvědomoval si, že přes tenhle příkop neprojde, že se musí loučit. Ale jemu se umírat nechtělo. Protože se mu tím všechno bortilo – **vše čím žil, nebylo už nic dalšího**. Prostě konec ve slabosti, slabosti těla. Tušil jsem, že není věřící, byť jsem se ho výslovně neptal. V ten okamžik mi došlo, že právě tomuto pánovi by víra a naděje ohromným způsobem pomohla. Zanechával by zde své blízké a nejbližší v míru a pokoji. Scházelo mu vědomí, že to vše není jen na něm samém. Potřeboval by to jako sůl, jako to koření do života, jako něco, co dodá pokoje a uleví skleslé a smutné duši. Sestra z paliativního týmu mě za ním poslala, protože tu hranici a tu potřebnost něčeho dalšího správně odtušila, odtušila i hranice našich možností co mu ještě předat. Řeknu vám, že nikdy jsem neměl silnější pocit, že by někdo, koho znám, potreboval více a akutněji naději a víru.

Sestry a bratři, asi sami máte znáte podobné případy... Setkávám se s lidmi, kteří by tuze rádi předali víru svému potomkovi, nebo i následující generaci, svým vnukům. Možná je to tak, že všechno se předat nedá, jsou věci, které si člověk musí najít i načerpat sám. Jistě je možné **ukázat, zejména tím, jak žijeme a z čeho žijeme, ale o víru se rozdělit nebo jí půjčit jako olej, to nedovedeme**. Přitom bychom tolik rádi vyzbrojili toho druhého na pochod tmou.

Sestry a bratři, ještě tvrději působí odmítnutí ženichovo, když se tyto pošetilé družičky doplahočí na svatbu. *'Amen, pravím vám, neznám vás,'* tak to čteme. To bychom od ženicha nečekali. Tvrdost jako křemen.

Jak rozumět této tvrdosti? Těžko. Snad je to taková výzva, abychom tu víru a naději nebrali na lehkou váhu. Utěšuji se tím, že je to „pouze“ podobenství, prostě náhled na jeden aspekt Božího království, realita může pak být ještě docela odlišná. Jak známe Ježíše, tak si to třeba ještě rozmyslí, má rád napravené hříšníky. Ani my ale vlastně nevíme, jak je to s námi. Jestli hodně nebloudíme, jestli máme dost té naděje, jestli pak nechvátáme za různými podomními prodejci, aby nám dolili toho oleje, víry a naděje, protože sami je ztrácíme. Ještě jinak a poutivěji, jak je to vlastně se mnou??

Sestry a bratři, advent je doba, kdy Kristus přichází. Nikoliv, ne že my se plahočíme za ním, ale Ježíš přichází za námi. Přichází se svým světlem do našich temnot. To je naše naděje. Je to naděje v osobním životě, například v umírání, jak jsem říkal. Je to ovšem naděje i pro společnost a svět, který potemňuje, pro svět, který zase začíná odlívat válečné zbraně, z radlic se stávají pušky.

Co však se nám zvěstuje: Boží budoucnost se blíží, na tom máme přestat, z toho se těšit. Světlo přichází a pomalu září. AMEN

Modlitba: Bože, dej, ať v průběhu adventní doby roste naše radost a naděje. Ať jdeme vstříc tvému Synu, Spasiteli světa. Ať je náš život stále více prozářen světlem tvé milosti. Na naší společné cestě adventním čekáním nás ved' svým svatým Duchem. Amen